

ske til en vis Grad paa Foranledning af Naturfredningsforeningen, er blevet — hvad skal vi sige — en Slags Detailnaturfredning, og jeg er bange for, at man i hele Naturfredningsbevægelsen nemt forfalder til for mange Smaatterier. Jeg vil derfor mene, at det var overmaade heldigt at faa en Fredningsplan, og i og for sig kan jeg derfor, i hvert Fald for mit personlige Vedkommende, sige, at Tendensen i § 22 finder jeg god. Jeg mener, det vil være heldigt, at der med Bistand fra forskellig Side angives, hvor det er, Fredningsbevægelsen særligt skal sætte ind, hvilke Dele af Landet man først og fremmest ønsker at beskytte i Kraft af Naturfredningsloven og gennem Fredningsnævnenes Kendelser; men jeg nærer ikke saa lidt Frygt for, at den Form, Bestemmelsen om Fredningsplanen har faaet, vil skabe Vanskeligheder for Bestemmelsens Gennemførelse, idet man synes at ville isenesætte et for stort Apparat og nemt vil komme ind paa en Ordning, der vil medføre for store Udgifter for Statskassen.

Jeg vil derfor tro, at hvis denne Bestemmelse, som jeg i det hele og store finder heldig, skal gaa igennem, vil det være praktisk allerede nu at overveje, om man ikke vil være i Stand til at gennemføre en saadan Fredningsplan paa Basis af det Arbejde, der udføres i de private Foreninger — jeg tænker bl. a. paa Foreningen for Naturfredning og Turistforeningen — med andre Ord, uden at der sættes et stort og kostbart Statsapparat i Gang. Jeg skulde tænke mig det muligt ved privat Initiativ i Virkeligheden at naa det, man maatte ønske naaet paa dette Felt.

Jeg kommer derefter til § 23, en Bestemmelse, der har givet Anledning til meget stor Diskussion. Jeg kan her i alt væsentligt henholde mig til, hvad det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen og Tingets Specialist i Forstvæsen og Skovbrug, det ærede Medlem Hr. Pinholt, har udtalt, at den Bestemmelse, hvormed § 23 indledes, er ganske upaakrævet og vil være overmaade uheldig overfor de paagældende Ejere af Fredskove. Jeg forstaar ikke, hvorfor dette, at en Ejer har ladet et særligt Baand lægge paa sin Ejendom — og det er jo et særligt Baand, dette, at den paagældende Skov er Fredskov — skal betyde, at han oven i Købet skal finde sig i yderligere Indskrænkninger i sin Ejendomsret, og jeg er bange for, at en Bestemmelse som denne vil modvirke yderligere Oprettelse af Fredskov. Dertil kommer, at den næste Passus i § 23 efter mit Skøn vilde gøre Lovgivningen yderligere uklar. Der findes nem-

lig dér en Bestemmelse om, at det ved særlig Lov skal bestemmes, hvilke Skove der i den heromhandlede Henseende skal anses som Fredskove. Gennemførelsen af denne Bestemmelse vilde med andre Ord betyde, at man nu skulde gaa til at have forskellige Arter af Fredskove, Fredskove i den tidligere Henseende og Fredskove i den i Loven her omhandlede Henseende. Det vilde jeg finde juridisk uheldigt, det vilde kunne forvirre Begreberne.

Der er ikke mindste Tivvl om — og det var derfor, jeg sagde, at Bestemmelsen var upaakrævet — at de allerfleste Skov ejere har stillet sig velvilligt overfor Offentlighedens Adgang, og hvis man endelig skal til at undersøge Offentlighedens Interesse i Adgang til Skovene, saa ligger den væsentligt her i Københavns Omegn. Det er Københavns og de store Byers Befolkning, det først og fremmest gælder om at skaffe Adgang til de forskellige Skove, og jeg tror nok, de fleste vil indrømme, at omkring København er der fuld Adgang til Skovene — de allerfleste er jo Statsskove — og jeg kan ikke se, at der er noget som helst, der gør det nødvendigt at træffe en Bestemmelse som den i § 23, som efter de paagældende Ejeres Udsagn og Mening vil reducere deres hele Stilling saaledes, at de vil blive en Slags anden Klasses Grundejere.

Man kan heller ikke se bort fra, at det dog kan betyde noget i Retning af Forholdsregler overfor Overgreb fra det besøgende Publikum, at der er en Mulighed for, at Skovejeren kan lukke Skoven; og der er vist heller ikke Tvivl om, at man har haft en hel Del Tilfælde, hvor Offentlighedens Adgang til Skov har betydet et væsentligt Minus for den paagældende Natur, Tilfælde, hvor f. Eks. hele Bundfloraen er blevet ødelagt eller i hvert Fald forringet ved de hyppige og stærke Besøg af Offentligheden. Jeg er derfor absolut imod de nye Bestemmelser i § 23.

For saa vidt angaar § 24, nærer jeg overmaade megen Sympati med Bestemmelserne om at give Offentligheden Adgang til Landets Kyster, og jeg mener ikke, de samme Argumenter, som kan anføres fra Skovejernes Side, kan anføres fra de Folks Side, som forsøger at spærre Kysterne af. Jeg tror, det vil være heldigt, at den danske Offentlighed har Adgang til Landets Kyster. Naar vi ser paa, hvorledes der er blevet lukket af for den allerstørste Del af Kysten fra København til Helsingør, maa vi alle indrømme, at det var i rette Tid, man i 1917 sagde Stop til denne Afspærringsbevægelse for Kysternes Vedkommende.